

Duizendpoot

Corrie van Binsbergen (1957) is gitariste en componiste en artistiek en zakelijk leider van Stichting Brokken. Ze maakt muziek op het snijvlak van pop, jazz, hedendaagse muziek, theater, literatuur en dans. In 1986 richtte ze haar band Corrie en de Brokken op, ze won in 1999 de VPRO/Boy Edgarprijs, de belangrijkste Nederlandse prijs voor jazz en geïmproviseerde muziek. In 2003 begon ze met *Schrijvers in Concert*. In 2010 maakte ze met Josse De Pauw de opera *Over de bergen* en in 2012 componeerde ze de soundtrack van *Mijn avonturen door V. Swchwrn*, gebaseerd op Toon Tellegens gelijknamige boek.

Recensie

JAZZ

BENJAMIN HERMAN TRIO

Utrecht, Ekko, 10/3
Tourdata: benjaminherman.nl

*Super strak en
adembenemend mooi.*

Jazz-aerobics noemt saxofonist Benjamin Herman het: elkaar het vuur aan de schenen leggen met improvisaties op jazzklassiekers, om zo je spel soepel en in conditie te houden. De beste training blijft de sessie in de kroeg, met onbekenden, waar je elk moment moet kunnen reageren op de ander.

Het is een tijd geleden dat Herman zulke klassiekers op plaat uitbracht. Op het nieuwe album *Café Solo* is het weer zover. Met de vaste ritmesectie van zijn sessies in sociëteit de Kring (Ernst Glerum op contrabas, Joost Patocka op drums) speelt hij stukken van onder anderen Thelonious Monk, Cole Porter en Dexter Gordon.

Terug naar de basis dus. Is dat spannend genoeg om twee uur aandachtig naar te luisteren? Zeker weten. De liedjes hebben telkens sterke, luchtige melodieën en ritmes. Nooit worden ze gecompliceerd gespeeld, al zijn de maatsoorten oneven. Het zijn stuk voor stuk speelse benaderingen van mooie klassiekers, die het trio stoer en zonder virtueuze pretentie laat horen. De ritmesectie staat als een huis door beweeglijk en creatief te opereren.

Niet voor niets komen er vijf composities van Misha Mengelberg (overigens geen van alle op de plaat) voorbij. Ze hebben vrijwel altijd een herkenbare kern, terwijl ze tegelijk een muzikale oneffenheid bevatten. Dit trio weet daar wel raad mee: jazz waar je fijn met je vingers kan meeknippen en die tegelijkertijd spannend genoeg is voor de geoevende luisteraar. En andersom doen ze het net zo goed: de meest uitgekauwde jazzstandard aller tijden, Gershwin's *Summertime*, giet de groep in een eigen, knisperend idioom.

De sound van Herman gaat op *Café Solo* (over twee weken in de winkels) richting de cool jazz: de rust in zijn spel, de uitgerekte noten en de uitgebreide aandacht voor de klank in plaats van de vele versiersels. Hij had in de studio geen idee wat op te nemen, ging op een stoel zitten en het voelde goed: die comfortabele houding slaat blijkbaar over op zijn spel. Ook de optredens gaan zittend, met volle aandacht voor de klank.

Hermans sound groeit naar fenomenale hoogten, dankzij de typische kleur waaraan je hem binnen de seconde herkent. Lekker slijmerig, alsof de noten lang blijven bungelen aan zijn instrument. Dat is knap, zeker op een altsax, die explosief is en waarbij de noten snel vervliegen. Herman klinkt zo sappig als een rijpe meloen. Tegelijkertijd kan hij in fases superstrak timen en horen we ook nog adembenemend mooie, fragiele noten.

Tim Sprangers

Corrie van Binsbergen: 'Ik ben nu weer voor Kees van Kooten bezig, daar sluipt altijd jazz in, een groove.'